Downloaded via the EU tax law app / web

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 28 februari 2013 (*)

”Avtal mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan om fri rörlighet för personer – Likabehandling – Gränsarbetare med egen rörelse – Medborgare i en medlemsstat i unionen – Inkomst av förvärvsverksamhet i denna medlemsstat – Bostadsorten flyttas till Schweiz – Nekad skatteförmån i nämnda medlemsstat på grund av denna flyttning av hemvist”

I mål C-425/11,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) genom beslut av den 7 juli 2011, som inkom till domstolen den 16 augusti 2011, i målet

Katja Ettwein

mot

Finanzamt Konstanz,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av R. Silva de Lapuerta, tillförordnad ordförande på tredje avdelningen, samt domarna K. Lenaerts, E. Juhász (referent), T. von Danwitz och D. Šváby,

generaladvokat: N. Jääskinen,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 4 juli 2012,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Katja Ettwein, genom T. Picker, Steuerberater,

– Finanzamt Konstanz, genom N. Rogall, i egenskap av ombud,

– Tysklands regering, genom T. Henze, A. Wiedmann och K. Petersen, samtliga i egenskap av ombud,

– Spaniens regering, genom A. Rubio González, i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom W. Mölls och T. Scharf, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 18 oktober 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av relevanta bestämmelser i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan om fri rörlighet för personer, undertecknat i Luxemburg den 21 juni 1999 (EGT L 114, 2002, s. 6) (nedan kallat avtalet).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Katja Ettwein, tysk medborgare, och Finanzamt Konstanz, angående denna senares beslut att neka henne och hennes make, också tysk medborgare (nedan kallade makarna Ettwein), en skatteförmån som föreskrivs i tysk lagstiftning vid makars sambeskattning, på grund av att de flyttat till Schweiz.

Tillämpliga bestämmelser

Avtalet

3 Enligt andra meningen i ingressen till avtalet är de avtalsslutande parterna ”beslutna att sinsemellan förverkliga fri rörlighet för personer på grundval av de bestämmelser som är tillämpliga i Europeiska gemenskapen”.

4 Enligt artikel 1 a och 1 d i avtalet är målet för detta bland annat att ge medborgarna i Europeiska gemenskapens medlemsstater och Schweiziska edsförbundet rätt till inresa, vistelse, upptagande av ekonomisk förvärvsverksamhet som arbetstagare och etablering som egenföretagare samt rätt att stanna kvar på de avtalsslutande parternas territorier, liksom att ge samma levnads-, anställnings- och arbetsvillkor som de egna medborgarna har rätt till.

5 Artikel 2 i nämnda avtal, med rubriken ”Icke-diskriminering”, innehåller följande bestämmelser:

”Medborgare i en avtalsslutande part vilka lagligen vistas på en annan avtalsslutande parts territorium får, vid tillämpningen av och i enlighet med bestämmelserna i bilagorna I, II och III till detta avtal, inte diskrimineras på grundval av nationalitet.”

6 I artikel 4 i avtalet, med rubriken ”Rätt till vistelse och upptagande av ekonomisk förvärvsverksamhet”, föreskrivs följande:

”Rätten till vistelse och upptagande av ekonomisk förvärvsverksamhet skall garanteras … i enlighet med bestämmelserna i bilaga I.”

7 I artikel 11 i direktivet, med rubriken ”Behandling av överklaganden”, föreskrivs följande i punkt 1:

”De personer som avses i detta avtal skall ha rätt att överklaga hos behöriga myndigheter i ärenden som gäller tillämpningen av bestämmelserna i detta avtal.”

8 Artikel 16, med rubriken ”Hänvisning till gemenskapsrätten” föreskriver följande:

”1. De avtalsslutande parterna skall för att uppnå målen för detta avtal vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att rättigheter och förpliktelser motsvarande de som föreskrivs i de av Europeiska gemenskapens rättsakter som det hänvisas till tillämpas i förbindelserna dem emellan.

2. I den mån tillämpningen av detta avtal omfattar gemenskapsrättsliga begrepp skall hänsyn

tas till Europeiska gemenskapernas domstols gällande rättspraxis före tidpunkten för avtalets undertecknande. Schweiz skall underrättas om praxis som uppstått efter denna tidpunkt. Den gemensamma kommittén kan, i syfte att underlätta avtalets tillämpning, på en avtalsslutande parts begäran fastställa konsekvenserna av denna praxis.”

9 I artikel 21 i avtalet, med rubriken ”Förhållande till befintliga bilaterala dubbelbeskattningsavtal”, föreskrivs följande i punkt 2:

”Ingen bestämmelse i detta avtal skall tolkas på sådant sätt att den hindrar de avtalsslutande parterna från att vid tillämpningen av sina respektive skatterättsliga regler göra en åtskillnad mellan skattskyldiga som inte befinner sig i en jämförbar situation, särskilt vad gäller [hemvist]ort.”

10 Bilaga I till avtalet avser fri rörlighet för personer och kapitel II i denna bilaga innehåller bestämmelser avseende arbetstagare. Artikel 9 i detta kapitel, med rubriken ”Likabehandling”, har följande lydelse:

”1. En arbetstagare som är medborgare i en avtalsslutande part får inte på den andra avtalsslutande partens territorium på grund av sin nationalitet behandlas annorlunda än inhemska arbetstagare i fråga om anställnings- och arbetsvillkor, särskilt vad avser lön, uppsägning och, om han skulle bli arbetslös, återinsättande i arbete eller återanställning.

2. Arbetstagaren och dennes familjemedlemmar i den mening som avses i artikel 3 i denna bilaga skall åtnjuta samma skattemässiga och sociala förmåner som inhemska arbetstagare och deras familjemedlemmar.

…”

11 Kapitel III i denna bilaga I avser egenföretagare.

12 Artikel 12 i detta kapitel III, med rubriken ”Bestämmelser om vistelse”, har följande lydelse i punkt 1:

”En medborgare i en avtalsslutande part som önskar etablera sig på en annan avtalsslutande parts territorium för att driva egen rörelse (nedan kallad ’egenföretagare’) skall få uppehållstillstånd för minst fem år räknat från tidpunkten för utfärdandet, förutsatt att han kan bevisa för de behöriga nationella myndigheterna att han etablerat sig eller önskar etablera sig i detta syfte.”

13 Artikel 13 i detta kapitel, med rubriken ”Gränsarbetare med egen rörelse”, har följande lydelse:

”1. En gränsarbetare med egen rörelse är en medborgare i en avtalsslutande part som är bosatt[*] på en avtalsslutande parts territorium och driver egen rörelse på den andra avtalsslutande partens territorium, och som i princip återvänder till sin bostad dagligen eller åtminstone en gång i veckan.

2. Gränsarbetare med egen rörelse skall inte behöva uppehållstillstånd.

…” [Nedan kommer av enhetlighetsskäl hemvistbegreppet att användas i stället för bosättningsbegreppet. Övers. anm.]

14 I artikel 15 i samma kapitel, med rubriken ”Likabehandling”, föreskrivs följande:

”1. Vad beträffar upptagande och utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare i värdlandet skall egenföretagaren komma i åtnjutande av en behandling som är minst lika förmånlig

som den som beviljas landets egna medborgare.

2. Bestämmelserna i artikel 9 i denna bilaga skall också i tillämpliga delar gälla egenföretagare som avses i detta kapitel.”

15 Kapitel V i nämnda bilaga I avser ”personer som inte utövar ekonomisk förvärvsverksamhet”. Artikel 24 i detta kapitel, med rubriken ”Bestämmelser om vistelse”, har följande lydelse i punkt 1:

”En medborgare i en avtalsslutande part som inte utövar ekonomisk förvärvsverksamhet i [hemvist]landet och som inte har rätt till vistelse enligt några andra bestämmelser i detta avtal skall få uppehållstillstånd för minst fem år, förutsatt att han kan bevisa för de behöriga nationella myndigheterna att han och hans familjemedlemmar

a) har tillräckliga tillgångar för att inte behöva utnyttja det sociala stödsystemet under vistelsen, och

b) omfattas av en heltäckande sjukförsäkring.

...”

Den tyska lagstiftningen

16 De relevanta bestämmelserna är dem i inkomstskattelagen (Einkommensteuergesetz) (nedan kallad EStG), i dess lydelse av den 19 oktober 2002 (BGBl. 2002 I, s. 4212), i dess ändrade lydelse av den 20 december 2007 (BGBl. 2007 I, s. 3150).

17 I 1 § EStG föreskrivs följande:

”1. Fysiska personer som har hemvist eller stadigvarande vistas i Tyskland är obegränsat skattskyldiga till inkomstskatt. …

…

Fysiska personer som varken har hemvist eller stadigvarande vistas i Tyskland kan på begäran också behandlas som obegränsat skattskyldiga till inkomstskatt i den mån de har inhemska inkomster i den mening som avses i 49 §. Detta gäller endast om minst 90 procent av deras inkomst under beskattningsåret är föremål för tysk inkomstbeskattning …

…”

18 1a § stycke 1 EStG har följande lydelse:

”När det gäller medborgare i en medlemsstat i Europeiska unionen eller en stat på vilken avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet [nedan kallat EES-avtalet] är tillämpligt, … som behandlas som obegränsat skattskyldiga till inkomstskatt enligt artikel 1 § stycke 3, ska följande regler tillämpas med avseende på … 26 § stycke 1 första meningen:

1. … Mottagaren måste emellertid ha sitt hemvist eller stadigvarande vistas i en annan medlemsstat i Europeiska unionen eller i en stat på vilken [EES-avtalet] är tillämpligt.

…

2. En make som inte varaktigt lever åtskild från den andre maken och inte har sitt hemvist eller stadigvarande vistas i Tyskland ska på egen begäran vid tillämpningen av 26§ stycke 1 första

meningen behandlas som obegränsat skattskyldig till inkomstskatt. Punkt 1 a andra meningen skall tillämpas i tillämpliga delar. Vid tillämpningen av 1 § stycke 3 andra meningen ska de äkta makarnas inkomst tjäna som utgångspunkt och grundavdraget … multipliceras med två. …”

19 I 26 § stycke 1 EStG föreskrivs att äkta makar som inte varaktigt lever åtskilda och som är obegränsat skattskyldiga eller som ska behandlas som sådana, har rätt att välja mellan särbeskattning enligt 26a § i denna lag och sambeskattning enligt 26b § i samma lag.

20 26b § EStG, med rubriken ”Äkta makars sambeskattning”, har följande lydelse:

”Vid sambeskattning ska makarnas inkomster läggas samman och hänföras till makarna gemensamt, varvid de ska behandlas som en enda skattskyldig, om inte annat föreskrivs.”

21 32a § EStG, med rubriken ”Skattesatsen vid beskattning av inkomst”, har följande lydelse i stycke 5:

”Vid sambeskattning av äkta makars inkomster enligt 26 och 26b §§ är skatten … dubbelt så hög som den skatt som ska erläggas för halva deras gemensamma beskattningsbara inkomst enligt punkt 1 (’splitting’-metod).”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

22 Makarna Ettwein bedriver båda egen rörelse, Katja Ettwein som företagskonsult och hennes make som konstnär. De uppbär hela sin inkomst i Tyskland. Den 1 augusti 2007 flyttade makarna Ettwein, som fram till dess varit bosatta i Lindau (Tyskland), till Schweiz. De fortsatte emellertid att bedriva sin verksamhet i Tyskland och att uppbära praktiskt taget hela sin inkomst där.

23 I samband med inkomsttaxeringen för beskattningsåret 2008, ansökte makarna Ettwein om att i likhet med tidigare beskattningsår sambeskattas, det vill säga i enlighet med den så kallade ”splitting”-metoden. De underströk härvid att de inte haft någon skattepliktig inkomst i Schweiz.

24 I det grundläggande taxeringsbeslutet beviljade Finanzamt Konstanz makarnas ansökan. Den 1 december 2009 upphävde denna myndighet emellertid taxeringsbeslutet med motiveringen att det förmånliga ”splitting”-förfarande som beviljats på grundval av makarna Ettweins personliga förhållanden och familjesituation inte var tillämpligt då makarna inte hade hemvist vare sig i en av medlemsstaterna i Europeiska unionen eller i en stat som var part i EES-avtalet. I taxeringsbeslut av den 22 mars 2010 slog Finanzamt fast att makarna skulle beskattas enskilt. Då begäran om omprövning av detta beslut inte föranledde någon ändring, väckte Katja Ettwein talan om ogiltigförklaring vid Finanzgericht Baden-Württemberg.

25 Finanzgericht Baden-Württemberg anser att klaganden och hennes make är ”gränsarbetare med egen rörelse” i den mening som avses i artikel 13.1 i bilaga I till avtalet, eftersom de är tyska medborgare med hemvist i Schweiz, driver egen rörelse i Förbundsrepubliken Tyskland, och dagligen återvänder från den plats där de driver sin rörelse till sin bostad. Enligt artikel 9.2 jämförd med artikel 15.2 i bilaga I till avtalet åtnjuter gränsarbetare med egen rörelse samma skattemässiga och sociala förmåner i den stat där de bedriver sin verksamhet som inhemska egenföretagare. Den hänskjutande domstolen är benägen att anse att den omständigheten, att makarna Ettwein nekats sambeskattning enligt ”splitting”-metoden enbart på grund av att de har hemvist i Schweiz, strider mot bestämmelserna i avtalet.

26 Enligt den hänskjutande domstolen är denna slutsats förenlig med de principer som upprättats i EU-domstolens relevanta praxis avseende etableringsfriheten och den fria rörligheten för arbetstagare, vilka friheter även återfinns i avtalet. Av ovannämnda rättspraxis följer att icke-

diskrimineringsprincipen, som även är tillämplig på skatteområdet, innebär ett förbud inte enbart mot öppen diskriminering på grund av nationalitet utan även mot alla former av dold diskriminering.

27 Den hänskjutande domstolen har anfört att det i princip ankommer på hemviststaten att beskatta den skattskyldiges inkomst i dess helhet med beaktande av dennes personliga förhållanden och familjesituation. När beskattningen i sin helhet emellertid sker i källstaten, eftersom den berörde uppbär sina inkomster nästan uteslutande i denna stat, kan denna senare inte vägra att beakta den berördes personliga förhållanden och familjesituation när detta inte är möjligt i hemviststaten. Enligt domstolens praxis är ”splitting”-metoden en sådan del av den berördes personliga förhållanden och familjesituation som ska beaktas i ett sådant fall (dom av den 14 februari 1995 i mål C-279/93, Schumacker, REG 1995, s. I-225, och av den 27 juni 1996 i mål C-107/94, Asscher, REG 1996, s. I-3089).

28 Makarna Ettweins situation, som inte kan beaktas i hemviststaten – det vill säga Schweiz – eftersom de inte har någon inkomst där, borde därför beaktas i Tyskland, i samband med fastställandet av skatten. Detta för att undvika en diskriminering i förhållande till par med hemvist i Tyskland, förvärvar sin inkomst där, och har samma personliga förhållanden samt befinner sig i samma familjesituation som makarna Ettwein.

29 Mot denna bakgrund beslutade Finanzgericht Baden-Württemberg att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

Ska bestämmelserna i [avtalet], särskilt artiklarna 1, 2, 11, 16 och 21 samt artiklarna 9, 13 och 15 i bilaga I till detta avtal, tolkas så, att det inte är tillåtet att neka äkta makar som har hemvist i Schweiz och som är obegränsat skattskyldiga till inkomstskatt i Förbundsrepubliken Tyskland, sambeskattning i enlighet med ”splitting”-förfarandet?

Prövning av tolkningsfrågan

30 Av den i det nationella målet relevanta lagstiftningen framgår att ”splitting”-systemet utgör en skatteförmån för skattskyldiga makar i Tyskland när den inkomst som en av dem förvärvar klart överstiger den andres. Såsom den hänskjutande domstolen anfört instiftades detta system för att dämpa progressiviteten i inkomstskatteskalan. Systemet innebär att makarnas inkomster läggs samman för att sedan fiktivt fördelas så att vardera maken erhåller 50 procent, varefter beskattning sker. Om den ena makens inkomst är hög och den andres låg, utjämnar ”splitting”-systemet beskattningsunderlaget och dämpar progressiviteten i inkomstskatteskalan (domen i det ovannämnda målet Schumacker, punkt 7).

31 I enlighet med denna lagstiftning är systemet emellertid enbart tillämpligt när makarna har hemvist eller stadigvarande vistas i antingen Tyskland, en annan medlemsstat i unionen eller en stat på vilken EES-avtalet är tillämpligt. Detta avtal är inte tillämpligt på Schweiziska edsförbundet.

32 För att besvara den hänskjutande domstolens fråga ska EU-domstolen för det första pröva huruvida makarna Ettweins situation omfattas av avtalets tillämpningsområde.

33 Domstolen kan inte godta den tyska regeringens och kommissionens argument, enligt vilket avtalet enbart är tillämpligt vid diskriminering på grund av nationalitet, närmare bestämt när medborgare i en avtalsslutande part behandlas annorlunda på en annan avtalsslutande parts territorium än medborgare i denna senare stat. Det är nämligen möjligt att medborgare i en avtalsslutande part, i vissa fall och beroende på de tillämpliga bestämmelserna, kan göra rättigheter ur avtalet gällande också gentemot sitt eget land (se, bland annat, dom av den 15 december 2011 i mål C-257/10, Bergström, REU 2011, s. I-13227, punkterna 27–34).

34 Vad gäller omständigheterna i målet vid den nationella domstolen och de bestämmelser i avtalet vilka skulle kunna tillämpas, konstaterar domstolen att artikel 13.1 i bilaga I till avtalet, enligt sin ordalydelse, är tillämplig på makarna Ettweins situation. Makarna Ettwein är nämligen medborgare i ”en avtalsslutande part”, närmare bestämt Förbundsrepubliken Tyskland, har hemvist på en ”annan avtalsslutande part[s]” territorium, här Schweiziska edsförbundet, och driver egen rörelse på den förstnämnda avtalsslutande partens territorium, det vill säga i Förbundsrepubliken Tyskland.

35 I denna bestämmelse görs det skillnad mellan hemvistorten, som är belägen på en avtalsslutande parts territorium, och den ort där den egna rörelsen drivs, som måste vara belägen på den andra avtalsslutande partens territorium. De berördas medborgarskap saknar betydelse i sammanhanget. I enlighet med denna bestämmelse ska makarna Ettwein, vid tillämpningen av avtalet, följaktligen betraktas som ”gränsarbetare med egen rörelse”, eftersom det dessutom är utrett att de dagligen återvänder från den ort på vilken de driver sin rörelse till sin hemvistort.

36 I detta sammanhang kan den tyska regeringens och kommissionens argument, att begreppet ”gränsarbetare med egen rörelse” omfattas av begreppet ”egenföretagare” i artikel 12.1 i bilaga I till avtalet, inte godtas. Även om en ”gränsarbetare med egen rörelse” visserligen också är en ”egenföretagare”, eftersom vederbörande driver egen rörelse, definieras begreppet ”gränsarbetare med egen rörelse” nämligen i särskilda bestämmelser som skiljer sig från artikel 12.1, i vilken begreppet ”egenföretagare” definieras.

37 Det är viktigt att härvid konstatera att en ”gränsarbetare med egen rörelse”, i enlighet med artikel 13.1 i bilaga I till avtalet, inte behöver något uppehållstillstånd för att driva en egen rörelse, vilket en ”egenföretagare” behöver enligt artikel 12 i denna bilaga. I likhet med vad som följer av dess rubrik och lydelse, inrättades denna senare bestämmelse enbart för att reglera egenföretagares vistelse.

38 Den omständigheten att de avtalsslutande parterna utarbetat en egen bestämmelse för gränsarbetare med egen rörelse belyser den särskilda situationen för denna kategori av egenföretagare, och visar på viljan att underlätta rörligheten för dessa.

39 Denna slutsats finner även stöd i artikel 24.1 i bilaga I till avtalet, vilken avser uppehållstillstånd, närmare bestämt rätten för medborgare i en avtalsslutande part att bosätta sig på den andra avtalsslutande partens territorium oberoende av om vederbörande bedriver ekonomisk verksamhet. Gränsarbetare som makarna Ettwein ska kunna utnyttja denna rätt fullt ut samtidigt som de fortsätter sin ekonomiska verksamhet i sitt ursprungsland.

40 Makarna Ettweins situation omfattas följaktligen av avtalets tillämpningsområde.

41 Eftersom makarna Ettwein är ”gränsarbetare med egen rörelse” i den mening som avses i artikel 13.1 i bilaga I till avtalet, är likabehandlingsprincipen i artikel 15.1 i denna bilaga också tillämplig på dem (se dom av den 6 oktober 2011 i mål C-506/10, Graf och Engel, REU 2011, s. I-9345, punkt 23 och där angiven rättspraxis), då värdlandet i den mening som avses i denna

senare bestämmelse i deras fall är Förbundsrepubliken Tyskland.

42 Enligt punkt 2 i nämnda artikel 15 ska bestämmelserna i artikel 9 i denna bilaga dessutom i tillämpliga delar gälla gränsarbetare med egen rörelse. Av punkt 2 i denna artikel 9 framgår att likabehandlingsprincipen också omfattar skatteförmåner.

43 Av denna tillämpning följer att en gränsarbetare med egen rörelse ska åtnjuta samma skatteförmåner i värdlandet som egenföretagare som bedriver sin rörelse och har hemvist i detta land åtnjuter.

44 Hänsyn ska emellertid även tas till artikel 21.2 i avtalet, enligt vilken ingen bestämmelse i detta avtal ska tolkas på sådant sätt att den hindrar de avtalsslutande parterna från att vid tillämpningen av sina respektive skatterättsliga regler göra en åtskillnad mellan skattskyldiga som inte befinner sig i en jämförbar situation, särskilt vad gäller hemvistort.

45 Enligt denna bestämmelse är det alltså tillåtet att skattemässigt behandla skattskyldiga personer olika beroende på om de har eller inte har hemvist i landet, dock enbart så länge dessa inte befinner sig i en jämförbar situation.

46 Av domstolens praxis följer, vad gäller inkomstbeskattning, att en skattebetalares skatteförmåga, med hänsyn tagen till dennes samlade inkomster samt personliga förhållanden och familjesituation, enklast bedöms i den stat där han eller hon har hemvist, vilket vanligtvis är den stat där han eller hon har huvuddelen av sina inkomster, och att situationerna för personer med respektive utan hemvist i landet som huvudregel inte är jämförbara (se domen i de ovannämnda målen Schumacker, punkterna 32–34, och Asscher, punkt 41). Domstolen har emellertid understrukit att utgången blir en annan i det fall då den person som inte har hemvist i landet inte uppbär någon nämnvärd inkomst i den stat där vederbörande har hemvist och erhåller huvuddelen av sina skattepliktiga inkomster från en verksamhet utövad i en annan stat, med den följden att staten där han eller hon har hemvist inte kan bevilja honom de förmåner som vederbörande har rätt till på grund av sina personliga förhållanden och sin familjesituation (se domen i det ovannämnda målet Schumacker, punkt 36)

47 Domstolen har slagit fast att en skattskyldig person som inte har hemvist i landet – anställd eller egenföretagare – och som uppbär hela eller nästan hela sin inkomst i den stat där han eller hon utövar sin yrkesverksamhet, befinner sig i objektivt sett samma situation vid inkomstbeskattningen som en person som har hemvist i den staten och som där utövar jämförbar verksamhet. Dessa båda kategorier av skattebetalare befinner sig bland annat i en jämförbar situation vad gäller beaktandet av deras personliga förhållanden och familjesituation. Ett sådant beaktande är nämligen inte möjligt i den stat där sådana gränsarbetare som makarna Ettwein har hemvist, eftersom de inte uppbär någon inkomst där (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovannämnda målen Schumacker, punkterna 37 och 38, och Asscher, punkterna 42 och 43, samt dom av den 11 augusti 1995 i mål C-80/94, Wielockx, REG 1995, s. I-2493, punkt 20).

48 Mot bakgrund av denna rättspraxis kan en avtalsslutande part inte åberopa artikel 21.2 i avtalet som stöd för att neka äkta makar – som bedriver yrkesverksamhet, uppbär hela sin inkomst, och är obegränsat skattskyldiga till inkomstskatt i denna stat – en skatteförmån som har samband med deras personliga förhållanden och familjesituation, och som består i att ”splitting”-metoden tillämpas, enbart på grund av att de har hemvist i den andra avtalsslutande parten.

49 Den i det nationella målet aktuella lagstiftningen, enligt vilken ovannämnda skatteförmån inte kan beviljas med hänsyn till skattebetalarnas hemvistort, strider följaktligen mot artikel 13.1 i bilaga I till avtalet jämförd med artiklarna 15.2 och 9.2 i samma bilaga.

50 Såsom framgår av artikel 1 a i avtalet har det dessutom som mål att ge medborgarna i Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz, en rätt att vistas på de avtalsslutande parternas territorier.

51 Denna slutsats är för övrigt förenlig med domstolens praxis enligt vilken den fria rörligheten för personer – vilken de avtalsslutande parterna i enlighet med den andra meningen i ingressen till avtalet är beslutna att sinsemellan förverkliga på grundval av de bestämmelser som är tillämpliga i unionen – skulle hämmas om en medborgare i en avtalsslutande part utsattes för en ofördelaktig behandling i sitt ursprungsland enbart för att ha utövat sin rätt till fri rörlighet (domen i det ovannämnda målet Bergström, punkterna 27 och 28).

52 Mot bakgrund av det ovanstående ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande: Artikel 1 a i avtalet, liksom artiklarna 9.2, 13.1 och 15.2 i bilaga I till detta avtal, ska tolkas så, att de utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat, enligt vilken äkta makar som är medborgare i denna stat och som där är obegränsat skattskyldiga till inkomstskatt, inte kan beviljas sambeskattning enligt den i denna lagstiftning föreskrivna ”splitting”-metoden enbart på grund av att de har hemvist på Schweiziska edsförbundets territorium.

Rättegångskostnader

53 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 1 a i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, om fri rörlighet för personer, undertecknat i Luxemburg den 21 juni 1999, liksom artiklarna 9.2, 13.1 och 15.2 i bilaga I till detta avtal, ska tolkas så, att de utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat, enligt vilken äkta makar som är medborgare i denna stat och som där är obegränsat skattskyldiga till inkomstskatt, inte kan beviljas sambeskattning enligt den i denna lagstiftning föreskrivna ”splitting”-metoden enbart på grund av att de har hemvist på Schweiziska edsförbundets territorium.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: tyska.